

Richard Wright, *in memoriam*

Házael González

Com és la vida! Aquestes coses passen, es clar, i sempre són així, però no és gens fàcil acostumar-s'hi: m'arriba a la bústia de correu electrònic un missatge de l'amic Jordi Vidal amb un assumpte d'aquells que mai no fan gràcia, simplement "s'ha mort Richard Wright", el teclista del grup Pink Floyd, aquest passat quinze de setembre. Com dic, així són les coses: ja ens varen deixar gent tan vinculada al grup com el seu ideòleg i primer cantant Syd Barrett (el juliol de 2007), i un dels arranjadors més importants com era Michael Kamen (qui també era compositor de molt bones bandes sonores) el novembre de 2003, però amb la gran il·lusió que va representar veure la banda reunida altra vegada després d'anys de baralles i judicis al passat concert benèfic "Live 8" de l'any 2005, tots els aficionats esperàvem amb impaciència el somni del nou ressorgiment d'una de les bandes més carismàtiques de tots els temps i ara, malauradament, el càncer ha acabat aquest somni.

La relació dels Floyd amb el cinema ha estat ben prolífica, molt més que la de la gran majoria de músics de rock o d'altres estils. Per començar, el grup com a tal va signar la banda sonora de la pel·lícula *More* (Barbet Schroeder, 1969, que per cert va ser filmada parcialment a Eivissa), una història sobre els hippies i la seva forma de veure la vida, com també dels perills que tot això comportava: amb una música perfectament adaptada a les imatges, aquest grup va demostrar sens dubte que no ho feia malament, això de crear ambients per a la gran pantalla. Tant així que Pink Floyd es va fer càrrec d'una altra banda sonora original, fent feina per al mateix director a *La Vallée* (Barbet Schroeder, 1972), un film molt més intrascendent però amb unes composicions igual d'embriagadores i al·lucinants. Potser això va contribuir al fet que un director de prestigi internacional pensés en ells per formar part de les bandes que varen posar música a un projecte tan desigual (les crítiques mai s'han posat d'acord) com *Zabriskie Point* (Michelangelo Antonioni, 1970), encara que aquí només hi ha unes poques (però potents) cançons de la banda.

Però sens dubte, i deixant de banda la música que sonava a la pel·lícula documental *Pink Floyd: Live at Pompeii* (que va filmar Adrian Maben l'any 1972) o a altres treballs variats, l'obra mestra del grup referida al món del cel·luloide va ser *El Muro de Pink Floyd* (*Pink Floyd The Wall*, Alan Parker, 1982, on precisament Michael Kamen mateix va ser-ne l'orquestrador): aquesta història, pensada com obra coral i feta primer com disc i més tard com a pel·lícula, mai no ha deixat indiferent ningú, des dels que troben que és una fantasia feixista massa boja i inconnexa fins als bocabadats que diuen que mai no s'ha fet i mai no es farà cap cosa semblant quant a unió entre música i cine. Encara

que si qualche cosa està clara, és que tant Alan Parker com els Floyd varen fer un treball que ha passat a la història (i que, vés per on, va suposar l'expulsió de Wright del grup a càrrec del baixista Roger Waters, principal ideòleg de *The Wall*).

I unes quantes baralles després, i uns quants anys que fan pensar una mica les coses (Nick Mason, bateria del grup, conta a la seva autobiografia com va ser l'encontre de nou amb Waters després de tot aquell temps, i de com el seu amic Bob Geldof, protagonista de la pel·lícula de *The Wall* i ideòleg del "Live 8" va convèncer al grup per tornar a tocar junts, fins i tot al més reticent, el guitarrista David Gilmour), els quatre havien tornat a emocionar-nos amb el seu geni, i a fer-nos somiar amb tot això, amb un nou treball d'estudi, amb una gira, potser fins i tot amb una nova banda sonora o un gran projecte comparable a la seva obra magna. Però com ja hem dit, i ho tornem a dir perquè no hi ha millor manera d'expressar-ho, així són les coses: com bé m'ha dit l'amic Jordi, "ara ja ha entrat a la immortalitat", i nosaltres ens quedem aquí, assistint a la fi d'un somni només com a espectadors. Descansi en pau, Mr. Wright. ■

